ЮВІЛЕЇ

«Гомін» піснею лунає по всій Україні

Найнароднішому з усіх народних виповнилося 30 років

Відбувся ювілейний концерт знаного в Україні і далеко за її межами етнографічного хору «Гомін». Слід зауважити, що це був не просто концерт — то була зустріч однодумців, людей, залюблених в українську пісню. Для такого славного «гомону» (сцена і глядацька зала часто ставали єдиним співочим полем) концертна зала столичного Будинку вчителя була явно замала, бо не могла помістити всіх шанувальників самодіяльних артистів.

Наша розмова з керівником ансамблю — лауреатом Державної премії імені Тараса Шевченка Леопольдом ЯЩЕНКОМ. Його привітна, тепла усмішка випромінює стільки позитивної енергії, що її вистачило б не лише на «гомонян», а й на всю Україну. А чи до сміху йому сьогодні — дізнаємося.

— Українцям завжди до сміху. Вони й біду свою можуть у жарт перевести. Правда, тепер надміру веселитися якось не виходить — піст. Тому дещо стриманою в цьому плані була наша ювілейна програма. Ми мало співали веселих, жартівливих пісень.

— Побутує думка, що українська народна пісня в основному журлива. Це пов'язано з історією народу. Та чи потрібно й далі плакати й журитися? Адже кажуть, що те, як ми живемо, що робимо й говоримо, співаємо, впливає на нашу подальшу долю.

— Це не мої спостереження. Для об'єктивності згадаю слова іноземних народознавців та етнографів, котрі вважають, що, порівняно з іншими народами, серед українських народних пісень значно більше веселих, жартівливих. Часто навіть у наших сумних чи трагічних піснях, думах не сльози, а уроча самоствердженість проглядається. Так уже споконвіку склалося, що в нас навіть солов'ї сміються-плачуть, а в найсумніших піснях «з журбою радість обнімається». Проте на словах щось доводити важко. Ліпше приходьте в неділю на Великдень до Михайлівського Золотоверхого собору, подивіться, як радіє святому Воскресінню «Гомін». Та у вас самі ноги в танець підуть! А які веселі пісенні дитячі й молодіжні ігри та забави! Тут і «Грушечка», і «Князівна», і «Подоляночка»...

— Чи не важко в такий складний період для України сміятися? Доречно було б і заплакати, особливо, коли подумаєш про зрусифікований Київ.

— А коли для України були легкі часи? Завжди було складно. Тому в нашому щоденному житті не варто ані надміру сміятися, ні, тим паче, плакати. Потрібно кожному на своєму місці працювати на совість. Мені — співати, бо пісня, то моє життя. Пісня нас часто рятує від розпачу і самотності. А щодо русифікації... Більшою чи меншою мірою так, на жаль, було і так є. Ми змушені з цим рахуватися. Якщо не миритися, то якось боротися. Хоч би піснею. Для нас («Гомону») важливо, щоб ті, хто любить українське слово, українську пісню, знаходили один одного і об'єднувалися. Де б ми не виступали, створюємо співоче коло, бо коли «гомоняни» виходять на масові народні гуляння, то не лише самі співають, а намагаються залучити всіх охочих до дійства. Ми заводимо людей у танок, разом співаємо. А на недільні співи до нас приходять люди, котрі хочуть поспівати або послухати українських пісень. І не суттєво, що хтось не «витягує» потрібної ноти, значно важливіше — спілкування.

— А молоді люди приходять?

— Рідко. І це засмучує. Але я сподіваюся, що наші діти підростуть і від примітивної, часто іншомовної, попси, нічних клубів почнуть пригортатися до чогось серйознішого, скажімо, до одвічних джерел народної творчості. Це закономірно, і зрусифікованість тут на перешкоді не стане. Трапляється, люди за інерцією розмовляють російською, але мислять українськими категоріями. Суджу по собі. Я народився і виріс у Києві. Як і мої однолітки, розмовляв російською, доки в мені не заговорили українські гени. Перейти російськомовним українцям на рідну мову дуже непросто. Треба побороти психологічний бар'єр. І свідомо себе настроїти пливти проти течії...

— Пане Леопольде, а тепер запитання на засипку. Судячи з того, що після ювілейного концерту ваше обличчя було у помаді, роблю висновок, що жінки вас увагою не обділяють. А ви їх?

— Взаємно. Особливо люблю своїх «гомоняночок». Взагалі, веселі жарти, дотепи властиві нашому колективу. Українці — народ веселий. Про це свідчать і різноманітні звичаї, обряди...

— Тож сміймося!

— Бо ми того варті!

Розмову вела ***Галина ІВАСЮК***

Фото Олександра БУРКОВСЬКОГО